

A ZÖLD A REMÉNY SZÍNE

Verdele e culoarea speranței

Gyorsan távolodom.

Hamarosan túl messzire jutok, hogy visszatérhessek
ennek az életnek az idejébe.

És már nem is érdekel, hogy van-e odaát valami.

Az országban, ahol egy élő embert halottnak nyilvánítanak
és nem tudja bebizonyítani az igazságszolgáltatásnak, hogy él,
ahol fel akartuk építeni a nyugalom & a megbékélés várait
és csomborillatba akarunk rejtőzni,
megismertem a halált.

Bátorság- és ellenállás-tartalékaim egyre fogynak,
hátravetett pillantásaim egyre hosszabbak,
egyre nagyobbak a megbánások és tehetetlenebbek a mozdulatok.
Néha izzadtan ébredek álmomból,
óvatosan a völgybe gördülök, málnabokrok közé,
és a szél hóbertos szirmokat szór a hajamba.

Döntsünk le egy ajtót, egy tabut, egy kánont. Egy kirakatot.
Döntsünk le valamit ezekben az emberekben, akiket annyira elszakít
a rutin & az alázat.

Döntsük le a világképünket, fejlődjünk,
takarjuk el a plafongerendára kötéllel felhúzott,
megkínzott kutya látványát –
az igazi valóságot.

És ne óvjuk magunk a szavaktól, ne legyünk képmutatók,
ne tegyünk úgy, mintha már nem érdekelne,
hogyan nem tehetünk semmit.

4 Túl sok elképzelésünk van a végzet mezejéről,
ahol apró és egyenlő emberek ugyanazt a dolgot művelik a végtelen-
ségig.

Boldogak. Olyan boldogak. Olyan érzéketlenek, olyan durvák.
Egy társadalom, amely megöli a nem alkalmazkodókat, egy tömeg,
amely megfojtja
a lázongókat és vérszomjasan üldözi a kirekesztetteket.

És megint itt vagyok én, ebben a világban, amely szubverzív elhiva-
tottságában,
szélsőséges a tettlegességben és a visszautasításban. Láttam egy
fényképet,
amin néhány gyerek gyűjti a szénát a dombokon – én 9-14 évesen.
Egy apró darab sem maradt abból a világból
az erőszak új világában.
Egyetlen pontos emlék sem, ami enyhítené a szörnyű végzet képzetét.

Egy szétszakadt család, egy bizonytalan sors, párszáz könyv
sétálgat a városban, mint egy majdnem leigázott test kiterjesztései.
Létezik bármi, amit érdemes birtokolni? Létezik bármi, amiért megéri?
Elbuktam mindenben, amiben hittem és amiben elhatároztam,
hogyan hiszek a végsőkéig.

Néha verejtékben ébrednek, kinyújtom a kezem elmúlt
dolgok látványa felé,

elpárolgott testek melege felé, lények szeretete
felé, akiket megöltem.

Látványom, a lélegzettel együtt, porrá zúzva hever szanaszét a
szobában.

Kinyújtom a kezem és nincs már ott semmi.

Törjük meg a nyelvezetet & a szenvedést. Mondjuk ki, amit gondolunk.
Vállaljuk fel magunk, hogy ne vesszünk el, hogy legyen szegény,
hogyan ne gyilkoljunk többet.

Hogy ne... üvegszilánkok a tenyérbőr alatt.

A szép, nagy gyertyatartó a palotában
leesett és eltört.

6 Többféleképp történhet: leszakad egyik füled,
bezárnak egy szobába,
valaki arcon üt, megbetegedsz,
épületek és tömbházak omlanak össze,
és utcák szakadnak szét, valaki első pasija leszél,
te vezeted a kínzásokat,
el kell búcsúznod a legkedvesebb
emberektől,
három golyót kapsz a gyomrodba és túléled,
nap mint nap a tükörbe nézel, hogy bocsánatot kérj, megcsúszol a
havon,
eldőlsz,
feleség leszél, és talán gyerekeid is lesznek, megöröklöd valaki bő-
röndjét,
aki meghalt Auschwitzban,
meghalsz Auschwitzban, betörsz egy kirakatüveget,
egy háború előtt születesz meg,
elintéz a lepra, gombamérgezést kapsz,
széthasítják a szíved, rád találnak
a bűvöhelyeden, megöl egy gyilkos, rákényszerítenek a szüleid,
hogy klarinétozz,
elszöksz Amerikába, megöregedsz, a kertedben kinő
egy Sztálin-szobor,
elszaporodik húsodban a gyűlölet & a félelem, verejtékben fürdesz,
nem leszél hős,
szarul táncolsz, véget ér, mindent homokkal tisztítasz,
bűnös leszél, kelések nőnek a szárnyaidra,
bekrepálnak a szerveid, fáj a segged, szarkasztikus leszél,
nem jön össze a kajád,
sírsz, egyedül maradsz, és nem nevelsz gyereket.

BRAIN MAP

7

Mindenkinek vannak pillanatai,
amikor komolyan gondolkodik és tisztán látja
a mélységet.

Mindenki félni kezd a tehetetlenségtől,
az előre megfontolt kudarctól,
a vékony vonaltól a valami és a semmi közt.

Egy kísérlethez agytérképet készítettem
és feljegyeztem az agy apró részeire:
itt van a hely, ahol megtanulok örülni,

itt a hely, ahol sírok, itt a hely, ahol mielőbb meg akarok halni,
itt a hely, ahol a túlélésre gondolok,
itt a hely, ahol iszom és cigizek,

itt a hely, ahol nem értem, miért írok,
itt a hely, ahol sajnálom, itt a hely, ahol azt kívánom,
hogymég valami más lettem volna,

itt a hely, ahol van egy házam, itt a hely, ahol
nincs már semmim, itt a hely, ahol emlékszem az első csókra,
itt a hely, ahol szeretek, itt a hely, itt vagy te.

Inkább ne beszélj magadról, inkább csendben folytasd
a projektjeid. Inkább hallgass teljesen. Inkább egyáltalán ne beszélj.
Inkább ne is léteznél. Inkább kezdenél valami jót az életeddel.

Ezt már nem írtam fel az agytérképemre. És nem
ambícióhiányról vagy erőtlenségről van szó. És képzelődésről
vagy tévesztésről sincs szó,

hanem egy óriási madárról, aki szárnyával a teljes eget
 kitakarja felettünk,
 egy éles rikoltásról, ami betölti füleid, az első órától kezdve,
 az elhagyatottságról,

a felébredésről egy világban, amit csak részlegesen ismersz,
 amire nem bírsz rákapcsolódní, amivel nem tudsz kommunikálni,
 ami folyton vár valamire. Valamire, amit te már nem adhatsz meg.

Sosem tudtál megadni.
 Nem rólam vagy rólad van szó, hanem százakról, mint te vagy én,
 nem a hiányomról és a tehetetlenségemről, és a meg nem értésemről,

és az alkalmazkodóképtelenségemről és a frusztrációmról és a fájdalom-
 mamról és
 a szerlememről és a félelmemről és a nyugalmamról.
 Hanem arról, amit már nem tudok kifejezni.

Sok idővel ezelőtt,
 valahol egy vonaton
 azt mondta valaki:

Amikor úgy érzed, nem bírod,
 nézz a világra,
 mintha ebből a vonatablkból néznéd.

Készítettem magamnak egy agytérképet,
 és feljegyeztem apró részeire
 mindenféle félelmeket.

Egyik részre azt írtam kicsiben,
 olvashatatlanul,
 itt van a hely, ahová nem térek vissza soha.

(Fordította: André Ferenc)

Cosmin Perța román költő, prózaíró. 1982-ben született Felsővisóban (Vișeu de Sus), Máramaros megyében, a kolozsvári Babeș-Bolyai Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán végezte tanulmányait, majd Bukaresti Egyetemen szerzett mesteri fokozatot kortárs irodalomból. PhD disszertációját a kelet-európai fantasy irodalomból írta. Hat kötete és öt regénye jelent meg. 2014-ben a Legjobb Fiatal Romániai Prózaíró díjjal tüntették ki. Szövegei 13 nyelven jelentek meg. A fenti versek legújabb kötetében található, amelynek címe: *Cântec de leagăn pentru generația mea (Altatódal a generációmért)*, Paralela 45 kiadó, Pitești, 2018).